

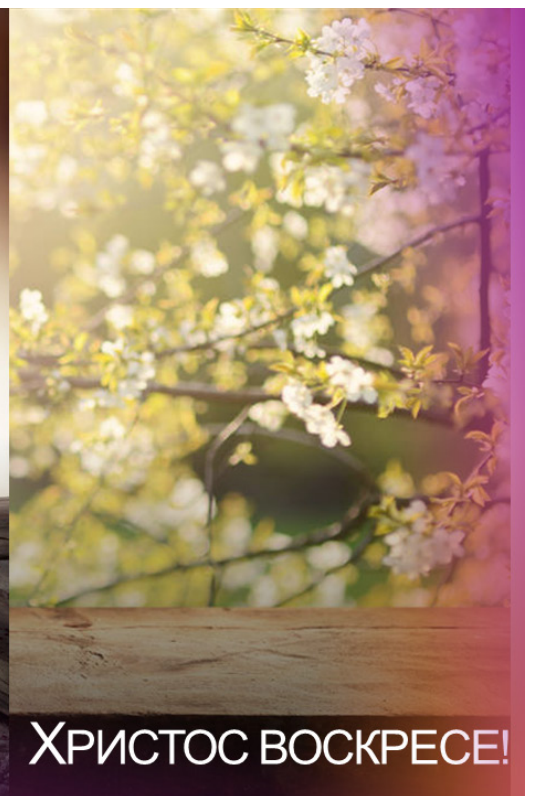
Божие СЛОВО

ГОДИНА XXXV, БРОЙ 02 (299) • 2025 година

ISSN 08615519

цена 0,90 лв.

Евен-езер - камък на помощта

МЯСТО НА ПОРАЖЕНИЕТО

Когато Самуил е малък, Израел се опълчва на бой срещу филистимците, които са покорили евреите като слуги. Слугуването на филистимците, както и нечестият на двамата Илиеви синове Офни и Финехаз довежда до едно отдалечаване на сърцата на Израелтяните от Бога и отслабването на разбирането им за нуждата от Божието присъствие в живота им.

Те се събират в една местност, която по-късно Самуил нарече „Евен-Езер“ (Камък на помощта).

Но в тази битка това място се оказва място на поражение. (1 Царе 4:1-11)

След първата битка и първото поражение, **вместо покаяние и търсене на Бога**, Израел прибегна към формула, която те си мислеха, че автоматично ще им донесе победата.

Разчитайки на спомените от историята при Ерихон, където техните деди носят Ковчега около стените на Ерихон в продължение на седем дни, като на седмия ден стените рухват след силен вик и звук от тръбите. (Исус Навиев, 6 гл.), те правят същото без да се допитат до Бога.

Докато при Ерихон, Бог заповяда на Исус Навиев свещениците да носят Ковчега на Завета и да обикалят града, в случката при битката с филистимците, Израел, без да се допита до Бога и Неговата воля, реши да действа на своя глава. Опитвайки се да принуди Бога да защити войската, като видите ли, Той трябва да избави Ковчега на Завета, който символизира Неговото присъствие. Дори четем, че филистимците са разчели този акт като „Бог е дошъл в стана!“

(1 Царе 4:7)

Мога да нарека този момент „Опит за духовен рекет спрямо Суверенния Бог.“

Резултатът: „Тогава филистимците се биха; и Израил беше поразен, и всеки побягна в шатъра си; и поражението беше много голямо, защото паднаха тридесет хиляди пешаци от Израил. И Божият ковчег бе пленен; и двамата Илиеви синове – Офни и Финехас, бяха убити.“

(I Книга на царете 4:10-11)

При първата битка загинаха 4000 души, при втората – 30 000 и Ковчегът беше пленен. Тази случка е един от най-ярките примери за Божия суверенитет.

Има ли случаи в живота ни, в които сме попадали в позицията на Израел? Да търсим начин да убедим или принудим Бога да направи нещо, което искаме. Било с думи, цитиране на стихове, определено поведение или молитва. Без наистина да застанем в търсене на Неговото водителство и воля в определена ситуация. Да настояваме на нашето, по начин който е действал в миналото, но днес мотивите ни са различни.

Когато Израел обикаляше около Ерихон, те изпълняваха Божията заповед, а когато донесоха Ковчег на Завета в Афект, те се опитваха да заповядват на Бога. Не следваха Неговата воля, а се опитваха да Му наложат своята.

БОГ НИКОГА НЕ Е В БЕЗИЗХОДИЦА

Когато филистимците плениха Божия ковчег и го поставиха в гр. Азот в капището на главния си Бог Дагон, резултатът беше падане на идола, последвано от пълното му строшаване с лице пред Божия ковчег.

чег. „И на другия ден, като станаха рано сутринта, ето Дагон пак паднал по лице на земята пред Господния ковчег и главата на Дагон, и двете длани на ръцете му – отсечени, върху прага; само трупът на Дагон беше останал.“ (I Книга на царете 5:4)

Главата, символът на господство, и двете длани. Само трупът беше останал! „След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето, и не се намери място за тях.“

(Откр. Йоан 20:11) Бог няма нужда от нашата защита. Той може да се защити по-добре от всеки човек. След трупа на Дагон имаше много трупове в град Азот и после в град Гет, така щото Божията ковчег не само, че беше освободен, но и му бяха направени приноси и така беше изпратен към Израел. Когато се върна в Израел, жителите на Бет-Шемеш (Дом на Слънцето) се зарадваха и принесоха всеизгаряния и пожертваха жертви на Господа. Въпреки всичко те отвориха ковчег и погледнаха в него. Това доведе до поражение на 50 000 души. Защо?

Те отново показаха неверие. Сякаш Бог не може да защити Себе Си и Символа на Неговото присъствие. Макар „Ковчегът на Завета“ да се беше върнал в Израел, сърцата на Израелтяните не бяха се променили.

Бог се беше завърнал, но сърцата на хората – не!

Минаха цели дълги 20 години, преди хората да се затъжат за Божието присъствие и да се покаят от идолопоклонството си. През това време Божието присъствие беше в Израел, но отсъстваше от живота на Израелтяните. Физически, ковчегът беше в къщата на Авинадав. Елиезер го пазеше, но нито имаше свещеници да Му служат, нито някой отиваше да се покланя на Бога и да принася жертви.

Бог е близо и същевременно далеч. И днес Той е достъпен, но непотърсен от много хора, както в Израел през тези 20 години на въздишки по Бога. Израел въздишаше по Бога до момента, до който не се обърна към Него от все сърце, покая се и отмахна от всред себе си чуждите богове, ашерите и приготвиха сърцата си за Него.

Без покаяние, Божието присъствие е мистика и повод за страх.

Тогава Евен-Езер се превърна от място на поражението, в **Място на победата и благодарността**.

(1 Царе 7:7-12)

След 20 години „въздишки без покаяние“ дойде моментът на „покаяние и триумф“.

В текста виждаме, че не Израел, а сам Бог воюва против филистимците. И не само че спечелиха битката, ами си възвърнаха и земи и градове от Акарон до Гет. (1 Царе 7:14)

Камъкът на помощта се прояви, не като резултат от рекета, а от покаянието на Израел. „**Самуил каза: Дотук ни помогна Господ!**“

(1 Царе 7:12)

Евен-Езер представлява **Божията вярност и помощ** и служи като **напомняне за минали победи чрез Бог**, като насърчава вярващите **да се доверят на Бог в бъдещи предизвикателства**.

В Стария завет хората издигаха монументи, физически символи на мястото на Божията намеса в живота им. Авраам изкопа кладенец във Вирсавее и сключи завет с Авимелех. Кладенецът стана знак на Божията вярност към Авраам.

Яков сънува сън и на мястото изправи камък и го нарече Ветил („Дом Божий“). В памет на чудото на

разделянето на река Йордан, Исус Навиев нарежда да се вземат 12 камъка от речното дъно и да се издигне монумент в Галгал. Каменните плочи с Десетте заповеди могат да се разглеждат като Божествен монумент на завета между Бога и Израил. Пророк Илия възстановява Божия жертвеник, след което Бог изпраща огън от небето, за да покаже, че Той е Истинският Бог.

Евен-Езер насърчава доверието в Бог за бъдещето

Самуил каза: „Дотук Господ ни помогна“ (1 Царе 7:12). Изразът „до този момент“ означава, че Бог е бил с нас до този момент... и ще продължи да бъде с нас.

Когато се изправим пред бъдещи предизвикателства, можем да погледнем назад към нашите „Евен-Езери“ и да вярваме, че Бог ще продължи да ни води.

Първата функция на човешкия мозък е да забравя. Затова е добра идея да издигаме „Камъни на помощта“, да си водим бележник и да разказваме за Божиите милости в живота ни.

Знаеш ли кое е най-голямото чудо? Твоето чудо! То е най-значимо за теб, както и моето – за мен.

Най-силното свидетелство, което имаш, е това, което си преживял лично. Споменът за Божията вяр-

ност е увереност за Неговата намеса в бъдеще. За нас, новозаветните вярващи Евен-Езер (Камък на помощта), не е никакъв момент, нито монумент, а Личност.

„Исус им каза: Не сте ли никога прочитали в Писанията: Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се смаже; а върху когото падне, ще го пръсне.“ (Ев. Матей 21:42-44)

При изцерението при Красивата врата на храма, Петър казва:

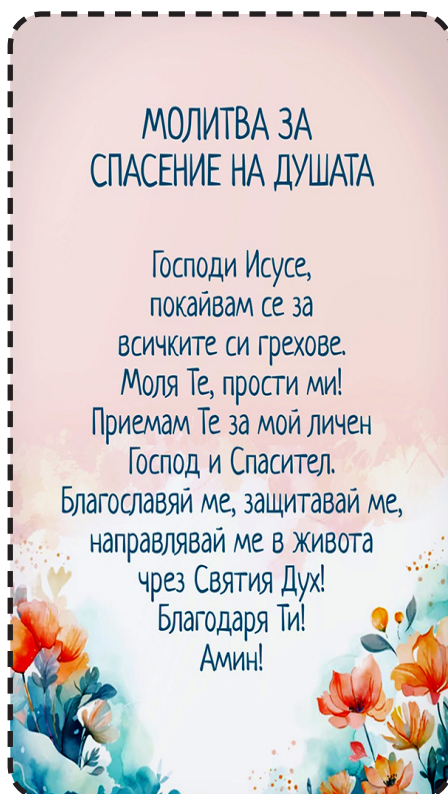
„Чрез името на Исуса Христа Назарянина, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез това име този човек стои пред вас здрав. **Той е камъкът, който вие зидарите презряхте, който стана глава на ъгъла.**“ (Деян. апост. 4:10-11)

„Затова така казва Господ Еова: Ето, полагам в Сион камък за основа, камък отбран, скъпоценен, крайъгълен, за твърда основа; който вярва в Него, няма да се посрами.“

(Пророк Исаия 28:16)

Нашият Евен-езер, не е безжизнен камък, а Канарата, която ще изпълни целия свят: „Докато ти си гледал, откъснал се е камък, но не от човешка ръка, ударил е образа в нозете му, които са били от желязо и глина, и ги е строшил. Тогава желязото, глината, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж, и са станали като прах по гумното лете; вятърът ги е отнесъл и от тях не е останала следа. **А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят.**“ (Даниил 2:34-35)

Това е Канарата, на която основаваме живота си. Христос и Неговото присъствие. „И тъй, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на кана; и заваля дъжд, придойдоха реките, духнаха ветровете и устремиха се върху тази къща; но тя не падна, защото бе основана на кана.“ (Ев. Матей 7:24-25)

Цялото Писание е написано на определено място в определено време от определени хора. И цялото Писание е откровение за нас, за да разберем природата на Бог и Неговите цели за Неговия народ. Така че това, което четем в Библията, е едновременно специфично за своето време и има универсално значение.

- Авторите на Новозаветните послания се обръщат към църкви в определени градове или географски региони, всички от които имат свои собствени характеристики, проблеми, културни въпроси, силни и слаби страни.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм спанал мед, която звънпи, или кимвал, който дрънка.

И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и всяко знание, а ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.

И ако раздам целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва.

Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината; всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

И така, остават тези три: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.“

Духовна зрялост

- Целта на Павел в Посланието към коринтяните е да доведе Коринтската църква до зрялост в нейното мислене и практики.

- Културата в Коринт тогава се изграждала в голяма степен на динамиката чест – срам. Тази култура поставя особен акцент върху традицията, взаимоотношенията и йерархията.

- Църквата в Коринт се е върнала към културните норми на традиция, взаимоотношения и йерархия, което е довело до разделение в събранието.

МЯСТОТО НА ДЕЙСТВИЕ: ДРЕВЕН КОРИНТ

Павел се озовава в стратегически град в Гърция в средата на Римската империя.

Коринт е бил политическата столица на провинция Ахая в Римската империя.

Той се е намирал географски в Гърция, но културно е бил римски по отношение на своята религия и ценности и се е превърнал трети по важност град след Рим и Александрия.

Както се вижда на картата, той е бил много стратегически разположен между Пелопонес и континентална Гърция. Коринт е контролирал движението по суша между Италия и Азия. Коринтяните са транспортирали корабите по суша, вместо да обикалят по дългия воден път. Коринт е бил процъфтяващо, мултиетническо, мултикултурно пристанище и до първи век се е превърнал в най-големия търговски център в Южна Гърция.

Като пристанище и търговски център е имало голямо богатство и голяма бедност. Коринт е бил населен от римски освободени хора, местни гърци, имигранти и евреи,

но е бил предимно римски град. Хората са се заселвали там, за да търгуват, забогатееят и да се движат нагоре по социалната стълба.

- Как културата в света може да повлияе на църквата?

КОРИНТСКАТА ЦЪРКВА

Смята се, че Църквата е била от около 50-100 души, които са се срещали по домовете си. Когато Павел пристигнал в Коринт, той отишъл първо при евреите. Отседнал при юдеина Акила, роден в Понт и неотдавна пристигнал от Италия с жена си Прискила. Те също били майстори на палатки като него и работели заедно. Като пристанищен град, в Коринт е имало нужда от палатки, тенти, платна и ремонти. Когато Павел бил отхвърлен от евреите, той се преместил в къщата на римския гражданин Тит Юст, който бил поклонник на Бога и живеел в съседство на Синагогата.

Павел прекарал година и половина в града, като създал мултикултурна църква. **Евреи:** Акила, Прискила, Крисп; **Римляни:** Фортунат, Квартс, Юст; **Гърци:** Стефан, Ахайка, Ераст

Какви са били хората в Църквата според това, което можем да разберем от Посланието? Те са били надарени и духовни и Павел ги нарича *pneumatikoi* („духовните хора“). „Че се обогатихте чрез Него с всичко, с всяко слово и с всяко знание (по който начин се потвърди свидетелстваното за Христа между вас), така че вие не оставате назад в никоя дарба, като чакате явлението на нашия Господ Иисус Христос,”

Не им е липсвала никаква духовна дарба, но в същото време са били горделиви, егоистични, разделени и са се съревновавали помежду си. **Богослужението е било силно повлияно от светската култура на чест и срам.** Църквата в Коринт се е върнала към културните норми на традиция, взаимоотно-

шения и йерархия, което е довело до разделение в събранието.

Това е и една от многото причини Павел да пише първото си послание към тях.

ДУХОВНА ЗРЯЛОСТ СПОРЕД АПОСТОЛ ПАВЕЛ

“И аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни, а като на плътски, като на младенци в Христа. С мляко ви храних, не с твърда храна; защото още не можехте да я приемете, а и сега още не можете.

Семейство Мишел, Дани и Емма

Понеже и досега сте плътски: защото, докато има между вас завист и разпра, не сте ли плътски, и не постъпвате ли по човешки? Защото, щом един казва: Аз съм Павлов, а друг: Аз съм Аполосов, не сте ли като човеци слаби? Какво е Аполос и какво е Павел? Те са служители, чрез които повярвахте, и то както Господ е дал на всеки от тях. Аз насадах, Аполос напои, но Господ възраства. И тъй, нито който седи е нещо, нито който пои, а Господ, Който възраства.” (I Коринт. 3:1-7)

Павел описва коринтяните като духовно незрели поради тяхното разделение. “Нова заповед ви давам: Да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици,

ако имате любов помежду си.”

В това се крие красотата на Църквата. А проблемът на коринтяните е, че отсъждат за останалите според това какъв статус имат, колко са мъдри и колко красноречиви и богати са.

“Затова недейте съди нищо преждевременно, докато не дойде Господ, Който ще извади на видело скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи подобаващата на него похвала от Бога.” (I Коринт. 4:5)

На пръв поглед те са били изпълнени с дарбите на духа и са умеели да говорят красноречиво. Тези характеристики дори в днешната Църква са показател дали някой е духовно зрял. Като видим служител, който извършва много чудеса и има много интересни проповеди си мислим, че той е много “духовен”.

Павел обаче има друга представа. Прави контраст между тях и апостолите. Апостолите са били презрени в очите на света. Ние сме едно тяло и няма как да растем без единство.

“Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие.” (I Коринт. 3:16-17)

Духовните дарби са за изграждане на тялото, а не за издигане на духовния ни статус. “Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза.” (I Коринт. 12:4-7)

Разделението спира растежа; липсата на зрялост ни прави неспособни да сме съработници с Бог и едни с други на Божието дело. Ако не позволяваме на словото да ни променя и да ни води към любов, няма значение колко много познания имаме.

Мишел Цветкова

Какво може да зарадва един човек и колко трайни са нещата, които ни носят радост? Днес наблюдаваме много хора, които се радват, когато гледат телевизионни програми или следят спортни състезания и първенства.

Има хора, които успяват да се пренесат в един друг свят, представен от режисьори, сценаристи и актьори. Филмовата индустрия предлага щедро различни по тематика и съдържание филми. Хората обичат изкуството, музиката и книгите.

Има радост, която идва от изобилието и успеха. Човек е щастлив, когато се чувства удовлетворен от своя труд. А други са щастливи от малките неща: да се срещнат с приятел и да се посмеят.

Много хора се радват на природата, една разходка по горските пътеки или почивка на красиво място. Споделени чувства и любов. Кой не би бил щастлив, когато има топлината на своето семейство?

В Библията намираме и друг вид радост. В историята за Мойсей, когато той е на планината в продължение на 40 денонощия. Сам Отец написва на каменни плочи Десетте Божии заповеди.

Докато се бавеше, неговият народ настоя на брат му, свещеника Аарон да им направи божество, на което да се кланят и принасят жертви. Аарон го послуша и заповяда жените да си свалят златните украшения. От донесеното злато изля златно теле. И народът рече: „Израилю, ето бога, който те изведе от Египет.“ И станаха да се веселят и да играят.

Бог каза на Мойсей: „Слез скоро долу, защото народът се разврати.“ Когато Мойсей чу песните, видя хороигранията и поклонението на идола, гневът му пламна. Хвърли каменните плочи и те се строшиха. Стри на прах златното теле.

Но унищожаването на идола не спря гнева на Бога и Той започна да ги изстребва. Тогава Мойсей се застъпи в молитва и язвата престана.

Като Божии избрани да внимаваме как и къде се веселим!

Деца на Йов пък обичаха празненствата. В Библията е запи-

РАДОСТ!

сано: *“И синовете му ходеха и правеха пиршества в дома на всеки един от тях на деня му; и пращаха и канеха трите си сестри, за да ядат и да пият с тях.*

И когато свършваха дните на пиршеството, Йов изпращаше и ги освещава; и ставаше рано сутринта и принасяше всеизгаряния според броя на всички тях, защото Йов казваше: Може би синовете ми са съгрешили и са се разделили в сърцата си с Бога”.

(Йов 1:4-5)

Радостта идва от вътрешния свят на човека, който оформя личността му. Истинската радост не е преживяна емоция, предлагана от

каталога “забавления” или удовлетворение от сбъднатите ни мечти. **“Турил си в сърцето ми радост, по-голяма от тяхната, когато им се умножава житото и виното.”**

(Псалм 4:7)

Радостта е дълбока и духовна, кара ни да се чувстваме сигурни и пълни с надежда в Божиата любов. **“Радвайте се, че имената са ви записани на небесата!”**

(Ев. Лука 10:20)

Защото, когато имаме благодарни сърца за Божиите дела в нашия живот, ще се изпълним с една свръхестествена и чудна радост. Тя не може да бъде отнета от смърт, от болест или от някакво изпитание.

„Считайте го за голяма радост, братя мои, когато попадате в разни изпитания“.

(Посл. Яков 1-2)

Тя идва без да чака да се изпълни нещо в нашия живот. Никой и нищо не може да отнеме радостта на вярващия човек.

“И вие, прочее, сега сте на скръб; но аз пак ще ви видя, и сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой няма да ви отнеме.”

(Ев. Йоан 16:22)

Радостта на вярващия човек е дар на вярата, който не зависи от временни обстоятелства.

Тя е устойчива и остава, не зависи от трудности. Можем да я преживеем единствено когато познаваме нашия Господ Иисус Христос, когато споделяме с Него и се молим. Няма сила, която да отнеме радостта, защото тя преминава дори и през вратата на смъртта.

„Радвайте се винаги в името на Господа; и пак ще кажа: радвайте се.“

(Посл. Филипияни 4:4)

Винаги се радвайте, непрестанно се молете, за всичко благодарете!

П-р Валентин Златанов

ПЪРВОСВЕЩЕНИЧЕСКАТА МОЛИТВА НА ИИСУС ХРИСТОС

Иисус вдигна очите Си към небето и каза: Отче, настана част; прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, както си Му дал власт над всяко създание да даде вечен живот на всички, които си Му дал.

А това е вечен живот, да познаят Теб, единственият истинен Бог и Иисус Христос, Когато си изпратил.

Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия.

Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина.

И не само за тях се моля. но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.

И славата, която Ти Ми даде, аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; аз в тях и Ти в Мене, да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен.

(Ев. Йоан, гл. 17)

ВЕЛИКДЕН, И КАКВО СЛЕД ТОВА?

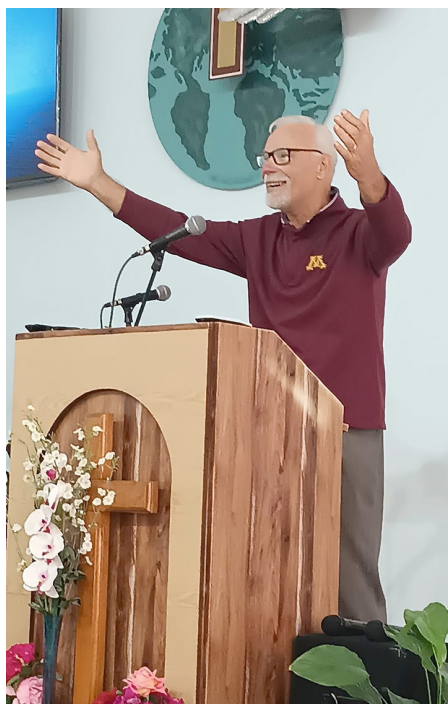
Отново празнуваме чудесния празник „Възкресение“. Хората се събират, веселят се, ядат и пият. Много отиват на Църква, слушат проповед, църковни химни..., но празника преминава. Какво после? За много хора на следващия ден от празника остава само чувството на тежест в стомаха и махмурлук!

Библията разказва историята на възкресението. Ангела отместил камъка, изплашените стражи, жените, учениците. Христовото явление... и радостната вест, превърнала се в поздрав: „Христос възкръсна!“. Но дните на еуфория преминават. „Добре, Божият Син възкръсна и сега какво?“

Евангелието от ап. Йоан ни разказва за нещо, което се случи след това. „...там бяха заедно Симон Петър, Тома, наречен Близък, Натанаил от Кана Галилейска, Зеведеевите синове и други двама ученици. Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с теб. Излязоха и се качиха на ладията и през онази нощ не уловиха нищо.“ (Ев. Йоан 21:1-3)

„Отивам да ловя риба“, връщам се назад към стария си начин на живот. Ладията е на същото място, мрежите също са там, непокътнати от три години, когато Петър бе чул думите на Христос: „От днес ще ловиш човеци!“ А какво стана? Ще ловя риба, тоест ще правя бизнес, ще се радвам на живота, ще ходя в пътищата на този свят... Апостол Петър беше лидер. Всички го последваха. Дълга нощ в езерото, никакъв успех. Недоволство, отчаяние, яд. Къде отиде радостта от Възкресение?

Колко много са хората, които, са чули Благата вест! Много от тях са повярвали и приели Иисус за личен Спасител. Вече са преживели присъствието на Възкръсналия

Христос в живота си. Това е било чудесно време на радост, увереност и готовност за живот с Господа. Ние бяхме по улиците, площадите и стадионите по време на съживлението в нашата страна. Хиляди приемаха Иисуса за свой Господ. Беше радост, преклонение, еуфория. И какво после? Възможните посоки са две: Обратно към стария начин на живот в стремежи, желаня, страсти и грях, без Христа, или обръщение към един нов живот с Възкръсналия в сърцето. Решението зависи от това: станало ли е Възкресение - Великден лично за всеки. Ние, българите, сме нарекли празника Възкресение „Великден“. Да, Христос възкръсна и това бе велик ден! Той победи смъртта и силите на тъмнината! Ние имаме велика надежда! Но Възкресението има сила лично за теб, ако е станало Велик ден в твоето сърце, променило е твоя живот!

„Защото, ако изповядаш с уста та си, че Иисус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил

от мъртвите ще се спасиш!“

И още: „Даже когато бяхме мъртви поради престъпленията си, съживи ни заедно с Христа, и като ни съвъзкреси, сложи ни да седнем на небесни места, в Христа Иисуса...“ (Римляни 10:9)

Не е ли велико? Ние сме спасени! Бяхме мъртви поради греха, защото е писано: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ Но Христос възкръсна и ние имаме шанс да сме съвъзкресени заедно с Него! Това предполага един нов живот на правда и чистота, на борби и победи в Божията слава!

Приятелю, преживял ли си своя велик ден? Днес е твоя ден! Приеми Възкръсналия Христос в сърцето си и Му позволи да те съживи за нов живот! А може би и ти си се върнал назад към старата ладия и прокъсаните мрежи, във своя стар живот. Знай, Христос е жив и Той още те обича! Днес Той стои на брега на твоя безуспешен живот и ти казва отново: „Хвърли мрежата отдясно!“ Припомни си онова време, когато ти каза: „От днес ще си ловец на човеци“

Празнуваме Великден. И какво след това? Нека това не е само един празник в календара, който идва и отминава, до следващата година! Нека това е повод за едно ново препосвещение, връщане към силата на нашия личен Велик ден и едно ново решение да бъдем изпълнители на Великото поръчение: „И тъй идете, научете всички народи и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Святия дух, като ги учите да пазят всичко, което, съм ви заповядал! И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“

Честит и благословен празник Възкресение Христово!

П-р Ангел Томев

Тържествено влизане на Господ Иисус в Йерусалим

И когато се приближиха до Йерусалим и дойдоха във Витфагия при Елеонския хълм, Иисус изпрати двама ученици и им каза: Идете в селото, което е отсреща; и веднага ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете ги и Ми ги докарайте.

И ако някой ви каже нещо, отговорете: На Господа трябва; и веднага ще ги изпрати. А това стана, за да се сбъдне изреченото от пророка, който казва: „Кажете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар иде при тебе, кротък и възседнал на осел и на осле, рожба на ослица”.

И така, учениците отидоха и направиха, както им нареди Иисус; докараха ослицата и ослето и намятаха на тях дрехите си; и Той седна върху тях. А по-голямата част от множеството разстлаха дрехите си по пътя; други пък сечаха клони от дърветата и ги постилаха по пътя. А множествата, които вървяха пред Него и които идваха след Него, викаха: **Осанна на Давидовия Син! Благословен, Който иде в Господното име! Осанна във висините!**

ЧЕТЕТЕ ЛИ БИБЛИЯТА?

1. Колко са блаженствата, описани в Матей 5 глава?
а) 7; б) 10; в) 9; г) 6
2. Как се казва бащата на Йосиф?
а) Яков; б) Матан; в) Ахим; г) Елеазар
3. Кое име се превежда от еврейски на български „Бог с нас“?
а) Иисус; б) Йоан; в) Христос; г) Емануил
4. Какво ще стане с „чистите по сърце“ според Матей 5:8?
а) Те ще видят Бога; б) Ще имат много приятели; в) Те ще се наситят; г) Ще им се покаже милост
5. Какво мислеше за Иисус цар Ирод, когато разбра за Него в Марко 6:14?
а) Че е един от пророците; б) Че е бунтовник; в) Че е възкръсналият Йоан Кръстител; г) Че е еретик
6. От какво беше облеклото на Йоан Кръстител?
а) От вълна; б) От лен; в) От коприна; г) От камилска козина.
7. Къде ще бъде сърцето ти според Матей 6:21?
а) При любимия човек; б) При семейството ти; в) При Бога; г) При съкровището ти
8. От кого сме много по-скъпи според Матей 6:26?
а) От полските зверове; б) От небесните птици; в) От горските цветя; г) От ангелите
9. От какво беше болна тъщата на Петър в Матей 8:14?
а) От проказа; б) От треска; в) Беше ослепяла; г) От малария
10. Как се казва братът на Симон-Петър?
а) Яков; б) Андрей; в) Юда; г) Симеон
11. Какво направи Иисус първо на сутринта, след като изцери тъщата на Петър според Марко 1?
а) Отиде да се моли; б) Изцеряваше болни; в) Проповядва в синагогата; г) Поучаваше учениците си
12. Защо Иисус изцери паралитика, когото спуснаха през покрива според Марко 2?
а) Защото е добър; б) Защото му беше роднина; в) Защото Бог Отец така му нареди; г) Защото видя вярата им
13. Как е името на първосвещеника, споменат в Марко 2:26?
а) Авиатар; б) Анна; в) Захарий; г) Давид
14. Какво поиска сатана в последното си изкушение към Иисус в пустинята?
а) Иисус да превърне камъните на хляб; б) Иисус да се отрече от Бог Отец; в) Иисус да му се поклони; г) Иисус да скочи от храма

Отговор: 1-в; 2-а; 3-г; 4-а; 5-в; 6-г; 7-г; 8-б; 9-б; 10-б;
11-а; 12-г; 13-а; 14-в.

Нашето призвание

Има страни, в които може би темата „Какво е служението ми и призванието ми?“ не е толкова актуална поради ситуацията в тези страни, свързана с преследвания и гонения. Страни, в които всяко идентифициране с Христос автоматично вълчи вярващия в някакво служение.

Бидейки отхвърлени, нарочени и преследвани от политическата или религиозна система в тези страни, те ежедневно живеят избирайки да са „сол и светлина на света“.

Нашата ситуация тук и днес обаче е различна. Живеем спокойно и мирно; никой не ни преследва заради вярата ни; ходим на църква, после ходим на работа... и т.н.

Но знаем ли: Каква е целта в живота ни? Какъв е призивът ни за служение? Каква е битката в живота ни?

Може би често гледаме с адмирации на служителите, получили призива си от Бог по специален, явен и личен начин – някои по доста зрелищен начин (както Павел) – но когато ги съотнесем към цялото тяло Христово, те са малка част от него. Тогава останалата част – мнозинството – имат ли призвание?

Означава ли, че ти и аз нямаме призвание? И ако имаме – какво е нашето призвание – ако не сме чули или видели Господ Иисус да ни призовава както тях?

В Деяния на апостолите – 26 глава, четем за срещата на апостол Павел с цар Агрипа. „И аз си мислех, че трябва да върша много неща против името на Иисуса Назарянина; което и върших в Ерусалим, понеже затварях в тъмници мнозина от светиите, като се снабдих с власт от главните свещеници, и за убиването им давах глас против тях.“

И като ги мъчех много пъти във всичките синагоги, стараех се да ги накарам да хулят; и в прекомерната си ярост против тях гонех ги даже и

по чуждите градове.

По която работа, когато пътувах за Дамаск с власт и поръка от главните свещеници, по пладне, царю, видях на пътя светлина от небето, която надминаваше слънчевия блясък, и осия и мене, и тези, които пътувах с мене.

И като паднахме всички на земята, чух глас, който ми казваше на еврейски: Савле, Савле, защо Ме гониш? Мъчно ти е да риташ срещу остен. И аз казах: Кой си Ти, Господи?

А Господ рече: Аз съм Иисус, Когото ти гониш. Но стани и се изправи на нозете си, понеже затова ти се явих, да те назнача служител и свидетел на това, което си видял, и на онова, което ще ти открия, като те избавям от юдейския народ и от езичниците, между които те пращам да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината, и от властта на Сатана към Бога. И да приемат опрощение на греховете си и наследство между

осветените чрез вяра в Мене.

Затова, царю Агрипа, не бях непокорен на небесното видение; но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата Юдейска земя, а после и на езичниците, да се покайват и да се обръщат към Бога, като вършат дела съответствени на покаянието си.“

Когато Павел и Варнава отиват в Антиохия Писидийска (днешна западна Турция) през първото си пътуване, те дързостно проповядват Христос.

„Но Павел и Варнава говориха дързостно и казаха: Нужно беше да се възвести първо на вас Божието учение; но понеже го отхвърляте и считате себе си недостойни за вечния живот, ето, обръщаме се към езичниците. Защото така ни заповяда Господ, казвайки: Поставих Те за светлина на народите, за да бъдеш за спасение до края на земята.“ (Деяния 13:46-47)

Павел не беше непокорен на Небесното видение – но беше осно-

вал своето призвание на това, което казваше Писанието: „Поставих Те за светлина на народите“. Народът на Израел е не по-малко мисионер в разбирането си от Християните.

„Той казва: Малко нещо е да Ми бъдеш служител, за да се възстановят племената на Яков и да се възвърнат опазените на Израил. Ще Те дам още за светлина на народите, за да бъдеш Моето спасение до краищата на земята.“

(Пророк Исаия 49:6)

„Народите ще дойдат при светлината Ти и царете – при бляскавата Ти зора.“ (Пророк Исаия 60:3)

Иисус каза на книжниците и фарисеите: „...Защото море и суша обикаляте, за да добиете един последовател (прозелит)...“

(Ев. Матей 23:15)

Призоваването на Павел беше невероятно преживяване – но той беше приел като основа на служението и призиванието си Божието Слово – Писанието!

Четем в Стария Завет за призиванието и служението на вярващия:

„Но ако ти се наричаш юдеин, облягаеш се на Закона, хвалиш се с Бога, знаеш Неговата воля и разбираш по-доброто, понеже се учиш от Закона; ако при това си уверен в себе си, че си водител на слепите, светлина на тези, които са в тъмнина, наставник на простите, учител на младенците, понеже имаш в закона олицетворение на знанието и на истината.“

(Посл. Римляни 2:17-20)

Павел обобщава културата на юдеите – на Израел – как в тяхното самосъзнание е вплетено разбирането им за призиванието и мисията им в живота. „Отваряй устата си за безгласния, за делото на всички беззащитни; отваряй устата си, съди справедливо и защитавай, раздавай правосъдие на сиромаша и немотния.“ (Притчи 31:8-9)

„...Научете се да вършите добро, настоявайте за правосъдие, порицавайте угнетителя, отсъждайте право на сирачето, застъпвайте се за вдовицата.“

(Пророк Исаия 1:17)

„Не е ли това постът, който аз съм избрал: Да развързваш несправедливите окови, да разхлабваш

вързките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот?“

Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив?

Когато видиш голия, да го облечеш и да не се криеш от своите еднокръвни? Ако отдаваш душата си на гладния и насищаш наскърбената душа; И родените от тебе ще съградят отново отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те нарекат Поправител на развалините, Възобновител на места за население.“ (Пророк Исаия 58: 6-7, 10, 12)

Варнава – за разлика от Павел служеше, без да е записано, че е имал „звездно“ призвание от Господа: „Така Йосий, наречен от апостолите Варнава (което значи Син на увещание), левит, родом кипрянин, като имаше земя, продаде я, донесе парите и ги сложи пред нозете на апостолите.“

(Деяния 4:36-37)

„И те изпратиха Варнава в Антиохия; който, като дойде и видя делото на Божията благодат, зарадва се и увещаваше всички да пребъдват в Господа с непоколебимо сърце. Понеже той беше добър човек и пълен със Святия Дух и с вяра; и значително множество се прибави към Господа.“

Тогава той отиде в Тарс да търси Савел; и когато го намери, доведе го в Антиохия и като се събирала с църквата цяла година, научиха значително множество. И първо в Антиохия учениците се нарекоха християни.“

(Деяния 11:22-26)

След Павел, Варнава въведе в служение и Марко – който по-късно написа Евангелието. Варнава следваше Божието призвание, записано в Слово за всеки вярващ – и плода беше освен всичко друго – и чрез живота на Павел и Марко.

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастори и учители, с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло.“

(Ефесияни 4:11-12)

Всички тези чудесни дарове – апостоли, пастори, пророци, евангелизатори, учители – Бог ги дава заради нас – обикновените вярващи – „светиите“ – за да сме подготвени за делото на служението. Чие служение? – На всеки вярващ!

Всички сме призвани във вярата. Всички сме призвани и в служение. „Защото наистина Човешкият Син не дойде, за да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Ев. Марко 10:45)

Всички ние следваме Иисус като наш пример в живота!

„Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос.“ (1 Йоан 2:6)

Служението и призиванието в живота ни най-често са насочени извън стените на църковната ни сграда. Там е Божият призив за нас и полето, на което да Му служим: „И тъй, идете, научете всичките народи, и кръствайте ги в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал; и ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на века. Амин.“ (Ев. Матей 28:19-20)

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестията на всяко създание. А те излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ, и подкрепяше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин.“

(Ев. Марко 16:15, 20)

„Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, а за Този, Който е умрял и възкръснал за тях. А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Иисуса Христа и даде на нас служението на примирението, тоест, че Бог в Христа примири света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението.“ (2 Коринтяни 5:15, 18-21)

И тъй, от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога, Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.

Янко Енев

Христос воскресе!

За мнозина посетители Старият град е Ерусалим. За трите големи монотеистични религии – юдаизма, християнството и ислямът – той е един от най-свещените градове. Прекъсващи масивните градски стени от XVI в., които Сюлейман Великолепни изгражда върху римски руини, осем укрепени порти осигуряват достъп до Стария град. Двете най-важни – Яфеската и Дамаската – въвеждат в един лабиринт от алеи и отличителни гледки, звуци и миризми на четири етнически района и техните пазари: Мюсюлманският (най-големият), Християнският, Арменският и Еврейският квартал. Западната стена (Стената на плача), последната останка от стените, които обграждат и подпират Храмовия хълм и най-свещеното място за молитва в еврейския свят. Опитайте да бъдете тук, когато ортодоксални евреи приветстват Шабат с молитва, песни и танци, докато слънцето залязва всеки петък вечер и то става синагога на открито. Всяка година десетки хиляди християнски поклонници следват Виа Долороза покрай спиранията по Кръстния път, за който се смята, че Христос е извървял, носейки своя кръст за разпъването си на него. Извисяваща се над Разпятието (библейската Голгота), Църквата на Светия гроб е най-свещеното място за християните, тъй като обхваща местата, където Христос е разпънат на кръст, погребан е и е възкръснал.

Стената на плача и Омаровата джамия

След един ден, прекаран в бродене из лабиринта на пазара в Християнския квартал - богат на аромати от подправки и цвърчащ шашлик, няма по-добър отход от този да се отпуснете край някоя от пластмасовите маси на „Абу Шукри“, за да опитате от неговия хумус. Всеки в Израел започва храненето си с хумус (смачан нахут, подправен с тахан, паста от сусамово семе) и на никой не му омръзва нещо толкова просто и вкусно.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2025 година

**Божия църква
„Дом на радост“**

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112
вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева

Банкова сметка в BGN:
Банка ДСК
IBAN: BG63STSA93000020198139
BIC: STSABGSF
Предпечатна подготовка
TEMTO ЕООД, www.temto.eu

Вестник Божието Слово

във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106

Цена: 5,40 за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>